

til dette Udvalg: Ahlefeldt-Laurvig, Høst, M. B. Jensen, Møller, Chr. Nielsen, F. Petersen og Rump. Hvis ingen gør Indsigelse, ere disse Medlemmer valgte. (Ophold.) De ere saaledes valgte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Gnefte Behandling af Forslag til Lov angaaende yderligere Regler for Tilvejebringelsen af Bygningsreglementer for Landdistrikter og Bygningsvedtægter for Købstæderne.

(Lovforslaget i den af Folketinget vedtagne Skikkelse findes i Tillæg C. Sp. 61-62.)

Intet Endringsforslag var stillet.

Sagenfattes under Forhandling.

Justitsministeren (Nellemann):

Den Endring, som dette Lovforslag er undergaaet i Folketinget, er kun en Redaktionsændring. Dens Hensigt har kun været at undgaa, at Lovforslaget henvisse til Loven af 11te Februar 1876, ved i selve Lovforslaget at optage det, der staar i denne Lov og derved at opnaa, at Loven kunde forstaaes, uden at man behøvede at kende eller gøre sig bekendt med denne Lov. Andet gaar Endringen ikke ud paa; den gør altsaa slet ikke nogen Forandring i Realiteten.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmig med 40 Stemmer.

Formanden: Forslaget bliver nu, da det er færdigt fra Rigsdagen, sat tilfille Konseilspræsiediet.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forældelse af Fordringsrettigheder.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2257 ff.)

Sagenfattes under Forhandling.

Tolberlund: Jeg skal begynde med at udtale en Tak til den højtærede Justitsminister for Forelæggelsen af nærværende Forslag til Lov om Forældelse af Fordringsrettigheder. Det er en Sag, som Handelsstanden ikke mindst har følt Trang til at faa gennemført, og som ogsaa har været til Forhandling paa forskellige Handelsmøder, der endte med det Resultat, at et Forretningsudvalg indgik til Justitsministeriet med Andragende om at faa Præskriptionsfristerne forkortede og om mulig bragte i Overensstemmelse med Lovgivningen i de to andre nordiske Lande. Af Bemærkningerne ser jeg, at det er lykkedes for Norges Vedkommende, idet der gennem den der nedsatte Komite er udarbejdet et Udkast, som i Hovedsagen falder sammen med det, her er foreslaet.

Jeg skal og kan ikke gaa nærmere ind paa dette vidtgaaende Forslag i alle dets Enkeltheder, men blot i al Korthed holde mig til, hvad der er af særlig Interesse for den Stand, hvortil jeg hører. Vi se i en Forkortelse af Præskriptionstiden et Middel til at modarbejde den overhaandtagende Løse Kredit, som desværre maa erkendes for vort Vedkommende i Regelen at finde Sted uden noget som helst System. Vi haabe paa ved en saadan Lov at faa en noget hurtigere Inkassation af de udestaaende Fordringer, noget, jeg anser for at være af Betydning ikke alene for Kreditor, men ogsaa for Debitor, idet den stadige Ophobning og bestandige Udskydning i aarevis af udestaaende Fordringer, der har til Følge, at Debtors Forhold i Regelen blive daarligere og daarligere, til han omsider gaar til Grunde, vil falde bort. Saaledes som Forholdene have udviklet sig, passer den nuværende Præskriptionslov ikke; den giver efter vor Mening en altfor lang Præskriptionstid, og naar der i denne Lov for disse Fordringer er foreslaet en Forældelsestid af 3 Aar, kunde jeg ganske vist have ønsket, at man havde indskrænket Tiden endog saa til 2 Aar, netop fordi Præskriptionstiden, som rimeligt er, i denne Lov ikke regnes fra den Tid, Skylden er stiftet, men fra Forfaldstiden. Da den tytte Lov nok sætter 2 Aar, men tillige har den Bestemmelse, at Tiden ikke regnes fra Forfaldsdagen, men fra det Aar, hvori Forfaldstiden har været, og særlig, da Præskriptionstiden i det norske Forslag er bestemt til 3 Aar, kan jeg, for at komme i saa nær Overensstemmelse med disse Lovbestemmelser som mulig, gaa med til de foreslaede 3 Aar. Hvad der særlig har Betydning for mig, er, at det ikke længere kan være nok for Kreditor eller Fordringshaveren ved mundtligt eller skriftligt Paatrav at